

Atranka

Džeredas žinojo, kad Jėzus Kristus yra jo pusėje.

Noelė Lambert Barus
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko Prancūzijoje.

Džeredas varinėjo kamuolį po aikštę. Aplink jį bėgiojo krepšininkai, jų batai cypčiojo ant parketo.

„Mesk man!“ – sušuko Gabrielius.

Džeredas mestelėjo kamuolį Gabrieliui ir nubėgo toliau.

Tada Gabrielius grąžino kamuolį atgal. Džeredas metė kamuolį į krepšį.

BAAAM!

Yra!

„Puikiai padirbėjai, Džeredai, – po rungtynių tarė jo treneris. – Žinai, kad po dviejų savaičių vyks atranka į regiono komandą.“

Džeredas šyptelėjo. Tik keli žaidėjai buvo pakviesti dalyvauti atrankoje į tą komandą.

„Atranka vyks sekmadienį, – pasakė treneris. – Ar galėsi dalyvauti?“

Džeredo džiaugsmas išblėso taip pat greitai, kaip ir atsirado.

„Sekmadienį?“ – paklausė Džeredas.

„Taip. Ar tai – problema?“

Džeredas susimąstė. Tai buvo jo šansas žaisti tikrai geroje komandoje! Tačiau sekmadieniais jis eidavo į bažnyčią ir susitelkdavo į Gelbėtoją.

„Sekmadienis man yra ypatinga diena, – tarė Džeredas. – Bet pasikalbėsiu apie tai su savo tėvais.“

Tą vakarą Džeredas su tėvais susėdo ant lovos. Mąstydamas jis sviedė krepšinio kamuolį į orą. „Labai noriu dalyvauti atrankoje į tą komandą, – tarė jis mamai ir tėčiui. – Tačiau nenoriu to daryti sekmadienį. Žinau, kad Dievas yra svarbiau už krepšinį.“

„Kuo galėtume tau padėti?“ – paklausė mama.

Džeredas sukinėjo kamuolį rankose. „Gal galėtume kartu pasimelsti?“

Jis padėjo kamuolį į šalį ir atsiklaupė prie mamos ir tėčio. „Brangus Dangiškasis Tėve, – tarė jis, – aš labai, *labai* noriu dalyvauti šios krepšinio komandos atrankoje. Tačiau atranka

vyks sekmadienį! Žinau, kad sekmadienis yra diena, kurią skiriu Tau. Ką man daryti?“

Po maldos Džeredas pajuto paguodžiantį jausmą.

„Ką jauti?“ – paklausė mama.

„Nedalyvausiu, jei atranka vyks sekmadienį, – atsakė jis. – Bet jaučiu, kad viskas bus gerai.“

Po dviejų dienų Džeredo mama gavo elektroninį laišką. Jame buvo parašyta, kad atranka vyks šeštadienį!

Džeredas galės dalyvauti atrankoje *ir* švęsti šabo dieną! Jis suprato, kad Dangiškasis Tėvas išklaušė jo maldą.

Likusias dvi savaites Džeredas treniravosi, kiek tik galėjo. Atėjus svarbiai dienai, Džeredas stengėsi iš visų jėgų. Jis sparčiai lakstė aikštelėje, pataikė daugumą metimų ir drąsino komandos draugus.

„Šie žaidėjai tęs atranką į komandą, – tarė treneris po pirmojo kėlinio. – Klausykitės, ar išgirsite savo vardą.“

Džeredo širdis ėmė garsiai daužytis. Treneris ištarė vieną vardą. Tada kitą. Ir dar kitą. Džeredas pradėjo manyti, kad blėsta viltis patekti į komandą.

Netrukus treneris baigė skaityti vardus. Džeredo vardo jis neištarė. Džeredas nebedalyvaus kitame atrankos etape.

Džeredas atsisėdo ant suoliuko už sporto salės ir įsistebeilijo į savo batus. Jis taip stengėsi. Rodėsi, kad visos jo pastangos nuėjo perniek.

Kai mama atvyko jo paimti, Džeredas papurtė galvą: „Į komandą nepatekau.“

Mama jį stipriai apkabino. „Gaila, kad nepavyko taip, kaip norėjome“, – tarė ji.

Džeredas giliai atsiduso. Tuomet jį aplankė guodžianti mintis.

„Ne visada viskas klostysis taip, kaip noriu, – tarė jis. – Tačiau Jėzus Kristus puikiai žino, kaip jaučiuosi. Jis – mano pusėje.“

Mama nusišypsojo: „Tu teisus! Jis tikrai žino, kaip jautiesi.“

Nusišypsojo ir Džeredas. Jis vis dar buvo nusiminęs, tačiau jautėsi geriau žinodamas, kad Gelbėtojas supranta, kaip jis jaučiasi. Džeredas žinojo, kad Jėzus visada jį mylės ir palaikys. ●

